

Prišel je dan! Dan praznovanja!

Tako so zvene le besede, ki so goste sprejele pred vrati in z veselimi nasmehom v soboto, 5. oktobra.

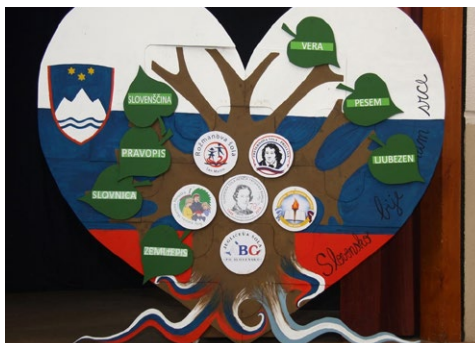
Bilo je posebno zanimanje za to, kaj se bo dogajalo v Baragovi šoli tisti dan... Pri vratih je vsak otrok dobil trak z barvo skupine in srček. Takoj je vsak poiskal prostor pri mizi, na kateri je bil prt iste barve. Otroci so bili razdeljeni po različnih starostih in šolah in so skupaj zajtrkovali.

Nato je voditeljica Baragove šole pozdravila vse navzoče in pri tem obudila lepe spomine na šolska leta, ko je hodila v vrtec z gdč. Dano Zajc, ko je z gdč. Nežko Kalan začela pisati prve stavke in se truditi s prvimi skloni z go. Janjo Šusteršič. Kako je gospa Zdenka Jan vse otroke navduševala, da so korajžno nastopali in recitali na odru in kako je gospa Marjeta Gerkman v učilnici spodbujala veselje do slovenske pesmi! Pa spomine, kako je gospa Marta Šmalc otroke vedno navduševala za pogovor in kako je gospa Mirjam Goljevšček učence razveselila z poezijami in branjem.

Voditeljica je prav tako izrazila hvaležnost vsem učiteljem, na prvem mestu gospodu Martinu Mizeritu - ustanovitelju šole, ki je leta 1949 začel učiti skoraj vse dedke in babice sedanjih učencev, z ljubeznijo do otrok in do slovenskega jezika. Prav tako sama zdaj uči otroke z ljubeznijo do slovenske besede in do otrok in si kar ne predstavlja življenja brez sobotne šole. Poudarila je svoje veselje do slovenske besede in hvaležnost očetu, ker je vedno podpiral in dovolil slovensko besedo doma. Veselje, ki ga čuti ob slovenski besedi, ob branju, poeziji, ker res »slovensko bije ji srce«.

70. OBLETNICA BARAGOVE ŠOLE

Sledil je pozdrav g. Marcela Brule, referenta za slovenske osnovne šole v Argentini. Zahvalil se je za vabilo in zaželel obilo sreče in dovolj moči za nadaljevanje dela, ki so ga pred 70 leti začeli tisti, ki so prvi poučevali slovenski jezik v tujini. Končal pa je s prelepimi Slomškovimi besedami:

*Oj, zlati čas!
Minuta ki minila,
ne bo se povrnila;
kar časa zamudiš,
ga vekomaj zgubiš.*

*Oj, zlati čas!
Je v mladih letih setev,
bo v starih dobra žetev;
če pridni bodemo,
nam nikdar žal ne bo.*

*Oj, zlati čas!
Vse žive dni se trudi
in časa ne zamudi;
počivati sladko
potem v nebesih bo!*

Nato so otroci in učitelji pozorno poslušali go. Moniko Urbanija Koprivnikar, ki je razložila, kako se bo vršila vsaka dejavnost.

Pripravljenih je bilo sedem »postaj« ali učnih ur: petje, zemljepis, pravopis, slovnica, branje, verouk in besedni zaklad. Razložila je, da bomo vsi zmagovalci, ker se bomo veselili z igranjem, ne pa s tekmovanjem.

Blagoslovili smo jedi in dan in začeli z igranjem. Posamezne skupine so se pri vsaki dejavnosti ustavile za petnajst minut, nato pa stopile k naslednji.

Pred kosilom so bili zopet vsi zbrani v dvorani. Na oder so bili poklicani voditelji vseh šol in še dva otroka vsake skupine, ki sta v rokah nosila liste prav posebnega drevesa. Najprej sta g. Marcelo Brula in ga. Luciana Servin vsadila korenine našega drevesa in srca. Korenine, iz katerih je zrastle drevo naše skupnosti v novi zemlji, ki je zdaj tudi naša domovina.

Nato so voditelji slovenskih šol postavili grb vsake šole na sredino drevesa - to je bilo deblo. Zatem so otroci temu našemu dreve-

su dodali še liste, kot znak, da bomo s skupnimi močmi, delom, trudom, z združenjem znanja in misli zmožni zagotoviti rast skupnosti. »Vsak od nas je važen, vsak ima nekaj, s čimer lahko sodeluje. Brez nas bi bilo drevo nepopolno. Listi predstavljajo vsakega od nas in kako s pridobljenim znanjem o vsem, kar je slovenskega ter z ljubeznijo, ki jo to znanje prebija v naših srcih, prispevamo k rasti tega drevesa. Spoznavanje krajev, kako ti izgledajo; spoznavanje besed in kako se pravilno izgovarjajo in pišejo; možnost spregovoriti in se pogovoriti v matičnem jeziku, svobodno, verno... Vse to priča o ljubezni, s katero so se naši predniki borili za svoj Dom in za ohranitev vere. Žrtve niso bile zaman« - je dodala ga. Monika. Končno je tudi dodala poseben pogled na drevo slovenske skupnosti: lipa, ki se počasi prilagaja ombuju a pri tem ne izgubi slovenskega srca; to dejstvo šolam nalaga še večjo odgovornost in jih stalno postavlja pred nove izzive.

»Pazimo na naše šole! V šolah je srce skupnosti!« so bile njene sklepne besede.

Po kosilu je sledil odmor, med katerim so se fantje hitro podali za žogo, najmlajši so skočili na gugalnike ali tobogane, drugi pa so v senci pokramljali.

Na veliki mizi je čakala še torta in spet igranje na dvorišču.

Prav lep dan smo preživeli in se vsi skupaj veselili praznovanja.

Posebna zahvala gre odboru staršev in odboru Hladnikovega doma, ki so vedno pripravljene na pomoč, sodelovanje in skupno delo!

LvS

Pesem dobrote je bilo geslo 53. obletnice Zveze slovenskih žena in mater, ki smo jo praznovali v nedeljo, 6. oktobra 2019 v Slovenski hiši. Ob vstopu smo prejeli ličen program z grbom Zveze, ki ga je lepo oblikovala Monika Urbanija Koprivnikar.

Ob 16. uri smo se zbrali v cerkvi Marije Pomagaj k sveti maši, ki jo je daroval duhovni vodja Zveze, dr. Jure Rode. Posamezne dele sv. maše je napovedovala ga. Lili Tušek Kopač. Berili sta brali ga. Alenka Prijatelj in ga. Marjeta Rožanec Dobovšek. Ljudsko petje, pod vodstvom pevskega zbora iz San Martina, je povzdignilo slavo. Na orgle nas je spremljala ga. Anka Savelli Gaser.

Po maši smo se poklonili pred spomenikom našim domobrancem. Otožno je zvenela pesem »Lipa zelenela jek«; vendar »večno ne boš spala, nova pomlad zelena, nov bo cvet pognala«.

ZVEZA SLOVENSKIH MATER IN ŽENA

Zapeli smo dobroti

Sledil je kulturni program v dvorani škofa Rožmana. Napovedovalka, ga. Lili Tušek Kopač, je pozdravila vse navzoče. Predsednica ga. Alenka Prijatelj je z lepim govorom spomnila na pomembnost dobrotelosti.

Sledila je recitacija »Kranov boj z Brdavsom«, ki ga je odlično podal Dani Grbec.

Pevski zbor iz San Marina, pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic, nas je razveselil z venčkom narodnih pesmi. Uživali smo ob sledečih: Najlepše veselje (M. Bajuk); Marko skače (F. Komovec); Čukova ženitev (priredil M. Bajuk); Polka (priredil M. Bajuk); Jaz bi rad cigajnar bil (priredil L. Kramolc); Slovenska

dežela (Benjamin Ipavec). Po vsaki pesmi smo zbor nagradili z močnim ploskanjem.

V okviru nove akcije Zveze: "Vzemi in daruj" so bile na ogled tudi slovenske knjige in možnost, da smo jih vzeli, ob tem pa tudi kaj darovali za pomoči potrebne rojake. Zveza bo akcijo nadaljevala tudi po slovenskih domovih.

Po uradnem delu so nam gospe postregle z okusnim prigrizkom. V prijetni družbi in prijateljskem pogovoru smo ostali še nekaj časa.

Za luči in zvok je poskrbel Aleks Šuc. Prireditelj je podprl Urad RS za Slovence v zamejstvu in po svetu.

Hvaležni smo ZSMŽ, ki skrbi za pomoči potrebne rojake.

ZSMŽ

ZVEZA SLOVENSКИH MATER IN ŽENA | Pozdrav predsednice Alenke Prijatelj

Spoštovani gospod msgr. dr. Jure Rode, naš 53 letni duhovni vodja, častne članice in predsednice krajevnih vej Zveze, predsedniki in zastopniki krajevnih domov, dragi prijatelji - bodite vsi prav prisrčno pozdravljeni.

Pozdravljam tudi dr. Barbaro Ivančič Kutin, ki je tukaj na obisku in se nam bo potem na kratko predstavila.

Vsak rojstni dan je lepa priložnost za praznovanje, je priložnost, da se zberemo in se skupaj poveselimo, nazdravimo in želimo vse najboljše. To so naše obletnice. Skupaj delamo in tudi skupaj praznujemo in se zavedamo da smo ena družina.

Družina smo tudi, ker vsi imamo skupno preteklost in čeprav smo razpršeni po tem velemestu čutimo to potrebo po združevanju, čutimo neko notranjo silo da pridemo sem, kjer se dobro počutimo in najdemo duše nam enake. To so naše slovenske in krščanske korenine. Pridemo v naš skupni dom. Dom, to je kraj, kjer prebiva družina: oče, mati, otroci in tudi stari starši. Kraj, kjer se vedno kaj velikega dogaja v obliki navadnega vsakdana. Kaj je lepšega in večjega, kot vzgajati novega človeka? Izoblikovati tistega malega otročička, težko pričakovanega, ki je tako neboljšen prijokal na svet, v samostojno in pokončno osebnost? Vsa tista navadna mala dejanja, ki jih vsak dan opravljata oče in mati kot glava in srce družine,

Slike Mirjam Oblak in Natasha Grbec

ne, so usmerjena samo v to, vzgojiti novega človeka! Vzgojiti ga kot dobrega človeka, vzgojiti ga kot dobrega kristjana. In glavno vlogo pri tem delu ima žena, ima jo mati. Žena, mati, ki se vsak dan bori z malimi hišnimi opravili, s pranjem, pospravljanjem, kuhanjem z nakupovanjem, v današnjem času pa tudi s svojimi poklicnimi dolžnostmi, pri nas tudi z delom v skupnosti v raznih organizacijah, žena, mati, ki se razdaja in razdaja za svojo družino. Prav tako se dogaja v naših slovenskih domovih.

Tudi v njih se razvija vsakdanje življenje, od kuhinjskega dela, do šole, pevskih zborov, športnih dejavnosti, folklore, odra in še in še bi lahko naštevali. Tudi vsa ta dejavnost nam pripomore pri oblikovanju in rasti naše osebnosti, predvsem pa, da pomagamo z našim zgledom k rasti naših mladih. Mi jim lahko posredujemo vrednote ki danes niso več cenjene a so tako potrebne, da postanejo dobri ljudje. In čeprav že tako dolgo let živimo v novi deželi, ne moremo in ne smemo pozabiti na naše korenine in na našo zgodovino, bolje rečeno, na vse kar smo kot otroci doživeli. Vsi ti spomini so kot velikanski zaklad ljubezni in modrosti, ki ga lahko posredujemo novim

rodovom. Pomislimo kaj vse smo mi in naše družine doživele: kako smo morali zapustiti domovino ne vedoč kam nas vodi življenjska pot, ob težkih in žalostnih dnevih tam v letu 45, ko smo dobivali vesti o poboju svojih najdražjih so naši starši znali dobiti moč in življenjsko energijo v molitvi za nov zagon. Kako ne občudovati mladih mater z malimi otroki, ki so v tistih dneh izgubile moža in ostale same in se podale na pot begunjstva? Zgodbe otrok, ki so ostali brez staršev in so ostali na milost sorodnikov? Družine, ki so ostale ločene z velikansko brezmejnost oceana? In vsi,

ki niso vedeli kaj bo jutri prinesel nov dan! In niso klonili. S pogumom, z velikim zaupanjem v božjo pomoč so naši starši, predvsem pa naše žene in matere delale in delale, se razdajale in še pomagale še bolj potrebnim kot so bile same! In v novi domovini, kako smo ostali povezani in si pomagali. Vsak izmed nas ima svoj spomin tistih časov. Vem kako so vsi pomagali zidati hiše, prvo družinam z malimi otroki in potem šele sebi. In seveda, z veliko žrtvijo, so zrasli naši domovi! To je naša zgodba, to je naša preteklost, to je naša zgodovina! Kakšen zgled vztrajnosti in ljubezni! To je dokaz, da materina ljubezen dela čudeže, da materina ljubezen skupaj z materino modrostjo, ustvarja naravno harmonijo, kateri ni potrebno čudežnih skokov! Prav zato, drage naše mame, posredujte svojim otrokom in vnukom vaše življenjske zgodbe, ne samo kot šolske naloge za naše šole, pripovedujte in ponavljajte jih, s tem ne boste obremenjevale otroke in vnuke s preteklostjo, ne, razširile jim boste obzorja in oplemenitile boste njihovo osebnost, podarile jim boste vaše srce.

In tako kot so si nekoč pomagali rojaki ko smo prišli v novo domovino, tako si moramo pomagati tudi danes. Seveda so okoliščine druge, vendar, mogoče je prav tista oseba, takrat v prvih letih mlada, pomagala našim staršem pri zidavi nove hiše, pomagala za našo hrano ali kaj drugega, danes pa ta oseba že v letih, rabi našo pomoč za nakup potrebnih zdravil, lahko celo za preživetje. In danes je tu naša Zveza, ki z vašim darom lahko to stori. Prav zato je potrebna danes naša Zveza, da tiho poišče potrebe in skuša pomagati bolnim in potrebnim rojakom. Vzglede nam je blažena mati Terezija, ki nam pravi: Vera v dejanju je ljubezen in ljubezen v dejanju je služenje.

Naj ta ljubezen nikoli ne usahne, oziroma, naj ta ljubezen vsak dan bolj raste v naši skupnosti.

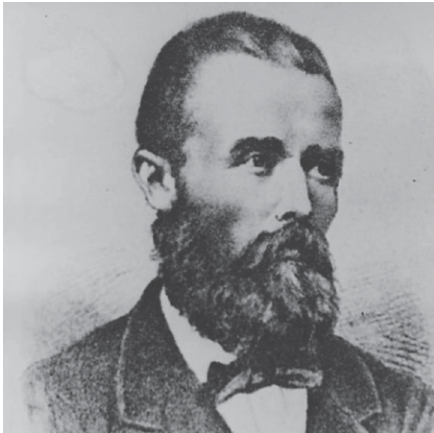
OkrOgle OBLETNICE | Simon Jenko (1835-1869)

Pred 150 leti, 18. oktobra leta 1869, je v Kranju umrl Simon Jenko, slovenski pesnik in pisatelj, avtor pesmi “Naprej, zastava slave”, ki je bila slovenska himna med letom 1860 in 1989, sedaj pa je himna Slovenske vojske. Po sodbi literarne zgodovine je Simon Jenko skupaj z Franom Levstikom najpomembnejši slovenski pesnik na prehodu iz romantike v realizem in predhodnik realistične proze.

Življenjepis Simona Jenka

Simon Jenko se je rodil 27. oktobra 1835 v Podreči na Sorškem polju (župnija Mavčiče) kot nezakonski sin gruntarske pastorkinje in bajtarja, ki je bil vojak. Starša sta se po nekaj letih poročila in družina se je preselila v Praso, kjer je oče kupil manjšo kmetijo. Osnovno šolo je obiskoval v Smedniku in Kranju, gimnazijo pa v Novem mestu in Ljubljani. Bil je odličen dijak, vedno med prvimi v razredu. Z nekaterimi narodno zavednimi in literarno nadarjenimi sošolci se je povezal v literarni krožek “Vaje” in izdal rokopisno glasilo z enakim naslovom.

Po končani gimnaziji je leta 1856 stopil v bogoslovje v Celovcu, kjer pa je ostal samo eno leto. Dobil je Knaflejevo štipendijo in šel na Du-

naj, kjer je najprej študiral klasično filologijo, potem zgodovino in končno pravo.

V Slovenijo se je vrnil leta 1863, kjer je najprej delal kot uradnik pri notarju Stregarju v Kranju, nato od leta 1866 kot koncipient pri odvetniku Prevcu v Kamniku. Leta 1869 se je skupaj s Prevcom preselil v Kranj, kjer je 18. oktobra umrl za vnetjem možganov.

Delo Simona Jenka

Svojo najvišjo ustvarjalno moč je Simon Jenko dosegel kot pesnik, kot besedni umetnik pa se

je tudi izkazal v pisanju proze. Uspešno je deloval tudi v javnem življenju na področju kulture.

• Pesnik

Pesniti je začel zelo zgodaj. Ko je imel komaj 16 let je že bila objavljena njegova prva pesem (Bučelji pik) v Janežičevi Slovenski Bčeli. Posebno živahno je pesnil v Ljubljani, ko je s sošolci izdal “Vaje”. V Vajah so zapisane nekatere Jenkove najlepše pesmi (Slovenska zgodovina, Adrijansko morje, Samo). Pisal je domoljubne pesmi, refleksivno in satirično poezijo ter dosegel vrh z nežno ljubezensko liriko. V dunajskih letih je napisal cikla pesmi Obujenke in Obrazi. Edina pesniška zbirka Pesmi je izšla leta 1865. Uglasbenih je več kot 80 Jenkovih pesmi.

• Pisatelj

Prozo je Simon Jenko objavljajal od leta 1858 dalje, predvsem v Janežičevem Slovenskem glasniku. Najbolj znane Jenkove črtice so Spomini, Tilka in Jeprški učitelj. V Jenkovih pripovednih delih se zaživel njegov smisel za humor in ironijo, s katerim se je reševal v življenjskih težavah.

• Kulturni delavec

Jenko se je pridružil narodnozavednemu iz-

obraženstvu in se vključil med kulturne delavce. Bil je soustanovitelj Kamniške narodne čitalnice in njen prvi tajnik. Pisal je domoljubne prigode, sestavljal pozdravne govore in režiral veseloigre. Veliko je hodil po kamniški okolici ter spraševal po starih slovenskih knjigah in tako so mu podarili veliko število starih knjig, med njimi dobro ohranjen izvod Dalmatinove Biblije.

Od leta 1986 Društvo slovenskih pisateljev vsako leto podeli “Jenkovo nagrado” za najboljšo pesniško zbirko preteklega leta. Podelitev Jenkove nagrade poteka v mesecu decembru v Prešernovem gledališču v Kranju.

Pripravil Jože Jan

DOHOJENE STOPINJE

Razmišljanje ob izidu knjige Franceta Pibernika in Zorka Simčiča *Dohojene Stopinje*.

Junija 2019 je založba Beletrina javnosti predstavila novo knjižno delo Franceta Pibernika in Zorka Simčiča z naslovom DOHOJENE STOPINJE. Predstavitev je bila v torek, 18. junija 2019 v dvorani Slovenske matice, kjer se je s pisateljem in akademikom Zorkom Simčičem pogovarjal novinar Bernard Nežmah.

Roman Dohojene stopinje ni napisan v klasični obliki zgodbe, ampak v obliki pogovora. Literarni zgodovinar France Pibernik je namreč pisatelju Zorku Simčiču zastavljal vprašanja o njegovem življenju in delu. Pogovor sta pričela pripravljati leta 2000, s časovnimi razmiki in opombami Zorka Simčiča pa je bil zaključen leta 2018. Po besedah »spraševalca« Franceta Pibernika je roman Dohojene stopinje »Simčičeva avtobiografija, ki se bere kot leksikon zdomstva«. Besedilni del romana obsega nekaj manj kot 500 strani, na koncu pa so dodane fotografije iz pisateljevega življenja, od zgodnje mladosti do častitljive starosti.

Moja srečavanja z Zorkom Simčičem

Knjigo Dohojene stopinje sem prebral »na dušek«, prav tako kot poleti 2012 roman Poslednji deseti bratje. Prva misel po zaključku branja je bila obakrat neizmerna hvaležnost pisatelju Zorko Simčiču, da sta knjigi ugledali »luč sveta« oziroma slovenske bralce doma in po svetu. Hvaležnost še zlasti zaradi Zorkovih častitljivih let, v katerih sta knjigi izšli. Ob tem sem začutil največjo hvaležnost Bogu, da mu je podaril življenjsko moč in energijo, da je obsežno delo lahko zaključil. Veliko zahvalo pa sem začutil tudi do žene Minke ter hčerk Klare in Ivane, ki ga v neizmerni ljubezni ves čas podpirajo.

Moje zanimanje za pisatelja in akademika Zorka Simčiča je v veliki meri posledica najinih desetletnih srečevanj. Prvo srečanje je bilo septembra 2009, ko sem kot predsednik Muzejskega društva Škofja Loka, pripravljal poseben Blaznikov večer posvečen dr. Tinetu Debeljaku. Škofjeločan dr. Tine Debeljak je bil leta 1937 skupaj s sosedoma »podnuncema« dr. Pavletom Blaznikom in profesorjem Francetom Planino glavni pobudnik ustanovitve Muzejskega društva Škofja Loka. Ko sem marca 2008 postal predsednik društva, sem prebiral gradiva o njegovem preteklem delovanju. V ospredje je takoj prišlo dejstvo, da je bil dr. Tine Debeljak v Škofji Loki dolga leta zamolčan. Zelo me je nagovorila knjiga Črni Kamnitnik Loma negra, ki jo je uredil Debeljakov vnuk fotograf Marko Vombergar, in ki govori o Debeljakovem hrepenenju po ženi Veri in otrokom Tinetu, Metki in Jožejki. Debeljak je namreč maja 1945 odšle v Avstrijo, nato v Italijo in leta 1948 v Argentino, žena in otroci pa so na pritisk mednarodnega Rdečega križa za njim prišli šele leta 1954.

Na mojo pobudo je bil dr. Tine Debeljak marca 2009 posthumno imenovan za častnega člana Muzejskega društva Škofja Loka in listino o imenovanju smo septembra 2009 slavnostno izročili hčerkama Metki Debeljak

Vombergar in Jožejki Debeljak Žakelj, ki sta za ta namen prišli iz Argentine. Zorka smo povabili, da spregovori o sodelovanju z Debeljakom, saj sta bila dolga leta tesna sodelavca v Slovenski kulturni akciji. Zapis o tem je izšel v zborniku Loški razgledi 59/2009.

Že prvo srečanje z Zorkom me je zelo napolnilo, takoj sem začutil veličino njegove osebnosti in hkrati njegovo odprtost in preprostost, ki jo zmorejo res samo »veliki ljudje«. Dogovorila sva se za občasna srečanja ob kavi v Ljubljani, večkrat sva se slišala tudi po telefonu. Prebral sem veliko njegovih del, večino knjig tudi kupil za svojo knjižnico. Vsebina me je zelo nagovarjala, opazil sem veliko podobnost v najinih pogledih, kar me je z njim še bolj zblížalo. V pogovorih z njim sem vedno čutil, kako ogromno pridobivam in bil Bogu hvaležen, da se lahko srečujeva.

Zgodaj spomladi 2010 me je poklical in poprosil, če poznam kakšen primeren kraj, kjer bi lahko v miru ustvarjal. Bil je skrivnosten in ni želel govoriti o tem, kaj bo delal. Božja previdnost me je naslednjo soboto z ženo in otroki popeljala v ljubljansko kopališče Atlantis, kjer smo ob vhodu srečali družino Demšar iz Visokega v Poljanski dolini. Spomnil sem se, da je Matej Demšar ravno končeval izgradnjo apartmajev Cvetje v jeseni in mu povedal za Zorkovo željo, seveda sprva brez uporabe njegovega imena. Matej je menil, da bi se lahko dogovorili in predlagal, da pridemo na ogled.

Zorko in žena Minka sta se na marčevsko sobotno jutro z avtobusom pripeljala iz Ljubljane v Škofjo Loko in skupaj smo se odpeljali na Visoko. Prvo srečanje Mateja in Zorko je bilo zelo nagovarjajoče, saj je Matej, kot poznavalec slovenskega leposlovja, Zorka dobro poznal kot pisatelja. Posledično sta so se hitro dogovorila.

Za kratko smo se ustavili ob bližnjem Vrtovčevem domu, saj je Zorko omenil, da je pred drugo vojno kot dijak teden dni preživel v Poljanski dolini, a ni točno vedel kje. Menil sem, da je bil to Vrtovčev dom. Vse okoliščine, še posebej potok ob domu, so Zorka spominjale na ta kraj, a ni bil prepričan. V to se je prepričal pred dobrim letom dni, ko je v slovenski predvojni reviji našel svoj zapis o tem letovanju, ki je potrdil njegove domneve.

Ko smo dr. Tinetu Debeljaku podelili listino o posthumnem imenovanju za častnega člana Muzejskega društva Škofja Loka, sem imel željo, da bi v Škofjo Loki prišli vsi trije njegovi otroci, a Tinetu zdravje tega ni več dovoljevalo. Zato je v meni kmalu začela tleti želja, da jih

obiščem v Argentini. Po spletu okoliščin (beri po Božji previdnosti) sem srečal Toneta Rodeta, direktorja Družine, ki je s potovalno agencijo TRUD pripravljal obisk Slovencev v Argentini. Kot nalašč za naju z ženo, zato sva se takoj prijavila. Potovanje ali bolje rečeno romanje je bilo oktobra 2011. Program je bil zastavljen tako, da smo imeli veliko srečevanj s Slovenci v Buenos Airesu in Bariločah, ogledali pa smo si tudi svetovno znane slapove Iguazu. Ob srečevanjih s Slovenci smo v vsej polnosti začutili njihovo življenje, globoko osebno vero, pripadnost slovenskemu narodu in izjemna notranjo željo po delovanju v slovenski skupnosti. Takega življenja v Sloveniji skorajda ne poznamo več. Z ženo sva doživela vse, o čemer sva do sedaj le prebiral. Kot zanimivost naj dodam, da sva v tem času razmišljala o nakupu slovenskih narodnih noš, ki bi si jih podelila kot dar za petdeset let življenja. Odločitev je bila v Argentini takoj sprejeta, saj sva od blizu videla, kaj slovenska narodna noša pomeni Slovincem v daljni deželi in večina od njih ima seveda svojo. V skupini iz Slovenije je bilo veliko zanimivih ljudi na čelu z mladimi iz Rafaelove družbe. V dneh obiska sem v Slovenski hiši na ulici Ramon Falcon v dvorani dr. Tineta Debeljaka pripravil večer posvečen njegovemu življenju in delu v Škofji Loki ter Sloveniji. Pred večerom sem se srečal z vsemi njegovimi otroki, Tinetom mlajšim, Metko in Jožejko, ki je v Buenos Aires prišla iz več kot tisoč kilometrov oddaljenega mesta Tucuman na severu Argentine. Moja želja, da bi skupaj srečal vse tri otroke dr. Tineta Debeljaka se je s tem izpolnila.

Po moji vrnitvi iz Argentine so bila srečanja z Zorkom še bolj zanimiva, saj mi je z velikim veseljem pripovedoval o njegovih prigodah v Buenos Airesu in še bolj v Bariločah. Iz srečevanj sem med drugim izvedel, da je bil prešerne in neugnane narave, da je s kitaro in pesmijo rad razveseljeval ljudi okrog sebe.

Po izidu romana Poslednji deseti bratje sem želel pripraviti predstavitev tudi v Škofji Loki. Zorko je bil pobude vesel, saj mu je Škofja Loka pomenila neko posebno mesto, kar omenja tudi v knjigi Dohojene stopinje, ko zapiše, da jo je velikokrat obiskoval. Za sodelovanje na večeru sem nagovoril še Toneta Rodeta. V okviru Dnevoj evropske kulturne dediščine smo 26. septembra 2012 pripravili pogovorni večer z akademikom Zorkom Simčičem z naslovom »Samo, kdo je dedič, more biti pionir«. Na večeru smo pozornost namenili tudi knjigi filozofa Milana Komarja Pot iz mrtvila, saj je Komar zgodnjo mladost preživel v Škofji Loki. Skozi pogovor sva s Tonetom uspela »odpreti« Zorkovo notranjost, ki jo je med udeležence razdajal z neverjetno močjo in navdušenjem. Še danes sem izjemno hvaležen, saj se zavedam, da je šlo za poseben večer, kar še vedno omenjajo mnogi Ločani, ki so se ga udeležili. Zorko je po koncu večera obiskovalcem še dolgo podpisoval svoj roman. Razumljivo je bilo, da je bil po večeru nekaj tednov zelo utrujen. Bilo mi je kar malce težko, da sem ga k temu nagovoril, a hvaležen, da smo večer več kot uspešno izvedli. Zorka sem že tako dobro poznal, da sem vedel, da v takih večerih oziroma dogodkih njegova notranja želja povedati

svoje misli in izkušnje presega njegove fizične moči. Hvaležen sem, da si je kmalu opomogel in s polnim žarom naprej živel polno in ustvarjalno življenje.

Jeseni 2017 mi je Zorko omenil, da pregleduje zapise pogovorov s Francetom Pibernikom o slovenskih literarnih ustvarjalcih v Argentini, drugod po svetu in seveda v predvojni ter povojni Sloveniji. Dejal je, da mora besedilo pregledati in predvsem dodati opombe, saj današnji bralci mnogo oseb in dogodkov povezanih z njihovim življenjem ne poznajo prav dobro. Zorko je vsebino knjige izpostavil predvsem kot drugačno predstavitev slovenskih literarnih ustvarjalcev in s tega vidika kot zelo pomembno za slovensko literarno zgodovino. V svoji neizmerni skromnosti ni niti z besedo omenil, da se vsebina knjige pravzaprav nanaša na njegovo življenjsko pot. Večkrat sem ga nagovarjal, da bi jo zapisal in izdal v knjižni obliki, saj sem resnično želel, da bi bile njegove življenjske misli, priporočila, izkušnje objavljene ter s tem na razpolago vsem. Zorko je še omenil, da se hitro utruji in če bo nadaljeval v začrtanem ritmu, bo besedilo pregledoval dve leti ter da upa, da mu bo Bog naklonil zadosti moči, da bo to delo dokončal.

V zadnjih obdobjih so bili najini stiki bolj redki, saj ga nisem želel vznemirjati in mu jemati telesnih moči. Večkrat srečam hčerko Klaro in jo vprašam, kako se počuti ter jo prosim, naj ga pozdravi in mu želi vse dobro. Nenadoma pa zasledim novico – v torek, 18. junija 2019 predstavitev knjige Dohojene stopinje avtorjev Franceta Pibernika in Zorka Simčiča. Srce mi je zaigralo, saj se je Zorku izpolnila še ena velika želja. Zaradi drugih obveznosti na predstavitveni večer z ženo nisva mogla in sva se mu opravičila. Iz zapisa v časopisu Družina sem razbral, da se je Zorko v pogovoru ponovno v celoti razdal in odprl. Med drugim je bilo zapisano: »Na uvodno vprašanje, ali je roman »življenjepis skozi intervju«, je Simčič odgovoril, da na »neki način je življenjepis, na drugi pa ni življenjepis«. Da v življenjepisju ljudje bistvenega ne napišejo, je nadaljeval pisatelj. »Knjiga je življenjepis, ampak predvsem v povezavi z mojim književnim delom. Povezana z literaturo in časi, v katerih sem pisal. Tako da mislim, da je bolj kot moj življenjepis knjiga življenjepis slovenske književnosti. Je moj pogled na slovensko književnost, moj pogled na slovenstvo, moj pogled na svet.«

Ko sem knjigo pričel brati, sem jo prebral »v šunku«, v dobrem tednu dni. Po koncu koncerta baritonista Marka Finka, ki je bil rojen slovenskim izseljencem v Buenos Airesu, v Slovenski filharmoniji 4. julija 2019, sem prijatelju Lenartu Riharju, ki je bil leta 2011 z nami v Argentini, povedal, da sem navdušen nad Zorkovo knjigo. Nagovoril me je, da pripravim zapis za revijo Zaveza, ki jo ureja. In nastal je prispevek, ki ste ga pravkar prebrali. Sedaj pa le urno k nakupu in branju knjige Franceta Pibernika in Zorka Simčiča Dohojene stopinje.

Aleksander Igličar

Objavljeno v reviji ZAVEZA, številka 113, september 2019

Cel prispek iz revije Zaveza je objavljen v spletni izdaji Svobodne Slovenije.

VZTRAJAJMO V VREDNOTAH

67. OBLETNICA DRUŠTVA SLOVENSKA VAS

64. Slovenski dan

10. novembra 2019

Mons. J. Hladnik 3970 - Slovenska vas

11.00 - zbiranje gostov, pozdrav, dviganje zastav

11.30 - sv. maša v cerkvi Marije Kraljice

13.30 - prijateljsko kosilo

16.00 - kulturni program v dvorani: pozdravi - podelitev priznanj, slavnostni govor: prof. Martin Sušnik
odrski nastop: "PRESENEČENJE"

18.30 - na igrišču nastop skupine RAST XLVIII

PROSTA ZABAVA:

Baires polka

PRIJAVE ZA KOSILO PRI KRAJEVNIH ODBORIH

KOLEDAR

26. oktobraŠolski izlet v Glew

26. oktobra ob 17:00
SKA – Kulturni večer, predava Martin Sušnik

1. novembraPraznik vseh svetih

3. novembra
Zvezni mladinski dan v Slomškovem domu

9. novembraZaključna prireditev SSTRMB

10. novembra
SLOVENSKI DAN in obletnica doma Slovenska vas

15. novembra do 17. novembra
Martinovanje v Mendosi

16. novembra ob 19:30
X. Evropski večer in 25. obletnica FS Maribor v Carapachayu

23. novembra ob 20:00
Večerja -rifa- v Našem domu

24. novembra
Nedelja Kristusa kralja vesoljstva

8. decembra ob 10:00
Praznik Brezmadežne. Prvo sveto obhajilo. Slovenska hiša

14. decembra ob 20:00
Folklorna veselica na Pristavi

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

MATI

V nedeljo, 20. oktobra, smo v Argentini praznovali “Materinski dan”. Mati. Samo ena beseda, ki pa vsebuje toliko čustev!

Mati. Prva beseda, ki jo spregovori velika večina otrok.

Mati. Pravo ime dobrote, potrpežljivosti, vzgoje, ljubezni, nasmeha, upanja. Kako lepo jo je opisal slovenski pesnik Alojzij Merhar por psevdonimom Silvin Sardenko:

O, mati! Zlata mati moja, ti misli mojih misel verna, detinskih mojih sanj kraljica, ljubezen moja neizmerna. Le ti umeti moreš sina, ki v dušo prve si besede mu šepetala in vtopila v oko si prve mu poglede. Le ti ga moreš tolažiti in utešiti bol nemilo,

saj v tvojem mehkem naročaju srce nekoč je moje bilo. Govori, mati! — - — Ah, slaboten je glas od usten posinelih — pa še je gorek, še iz njega tolažbe tople pijem kelih.

Povejmo mami, kako jo imamo radi. In poglejmo, kako o materi govorijo pregovori in citati:

• Oče zna postaviti tabor, samo mati pa zna narediti dom. (Kitajski pregovor)

• Karkoli se ti zgodi, lahko zaupaš mami. Mama ima rada otroke, kakor Bog ljubi svoje otroke. Mami lahko vse poveš. Ne laži, ni ti treba. Ker bo mama razumela. (Honoré de Balzac, francoski pisatelj)

• Dobra mati ne sprašuje ali hočeš, temveč da. (Angleški pregovor)

• Moški ima zagotovljeno eno samo ljubezen : Ljubezen svoje matere. (Neznani avtor)

• Bog ne more biti vsepovsod, in zato je ustvaril matere. (Rudyard Kipling, angleški pisatelj in pesnik)

• Mati razume, česar otrok ne pove. (Judovski pregovor)

• Materinstvo je namen ženinega bivanja, nje poklic, njena radost in njena rešitev. (Alphonse Daudet, francoski pisatelj, dramatik, pesnik in scenarist)

• Kadar mati hrani otroka, je radodarna kot nebo. Kadar otroci hranijo mater, štejejo vsak dan. (Vietnamski pregovor)

• Mati je vzgojni sistem z eno besedo. (Napoleon Bonaparte, francoski vojaški in politični vodja, general in cesar)

• Mati mora imeti velik predpasnik, da pokrije vse napake svojih otrok. (Izraelski pregovor)

• Življenje je pesem. Ljubezen je glasba. Za materino ljubezen je zmeraj pomlad. (Francoski pregovor)

Izbral Jože Jan

OSEBNE NOVICE

∞ POROKA

V soboto, 5. oktobra, sta si v cerkvi San Ramón Nonato, v Rosariu, pred Bogom obljubila večno zvestobo **TATJANA GOLOB** in **PEDRO VALENCIA**. Priče srečnemu dogodku so bili njuni starši, Alejandrina un Juan Domingo Valencia ter Marta in Andrej Golob. Čestitamo!

† SMRT

3. oktobra je odšel v Očetovo hišo **FRANCI STANOVNIK** (brat nadškofa Andreja), star 65 let. Naj počiva v miru!

MALI OGLASI

Krvavice, pečenice, suhe klobase (prekajene), čevapčiče

lahko naročite pri **Franciju Miklavcu** tel/whatsapp **11 2766 8343**

MLADINA SLOMŠKOVEGA DOMA VABI NA:

49. MLADINSKI DAN

67. SKUPNI MLADINSKI DAN

09.00 - začetek tekmovanj

10.45 - dviganje zastav

11.00 - sv. maša

12.30 - kosilo

19.00 - program - igra:

Gregor Darin ali pretentani kmet (prosto po Molierjevi komediji George Dandin)

Režija: Polde Malalan

NATO PROSTA ZABAVA

3. NOVEMBRA 2019

Slomškov dom - Ramos Mejía

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE SPOROČA

V petek, 8. novembra, bo v **Teatru Coliseo** (Marcelo T. de Alvear 1125) ob 20.30 uri nastopil

SIMFONIČNI ORKESTER RTV SLOVENIJA.

Vsem članom slovenske skupnosti Teatro Coliseo nudi 25% popust pri nakupu vstopnic na blagajni teatra ob predstavitvi natisnjenega letaka.

Več informacij glede koncerta in vstopnic: www.teatrocoliseo.org.ar/sinfonicaeslovenia

Svobodno Slovenijo podpirajo

K•PAC S.A.
Fábrica de tubos y envases de cartón

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

Grupo HZ

briganti
PREMIUM LEATHER SHOES

GOLOMAX
SUPERMAYORISTA DE OFERTAS

CKC
LABORATORIOS CKC ARGENTINA S.A.

CA
CONSULTORES ASOCIADOS

oblak®

Priloga s slikami

70. OBLETNICA BARAGOVE ŠOLE

